

Birlik Sorunu Üzerine

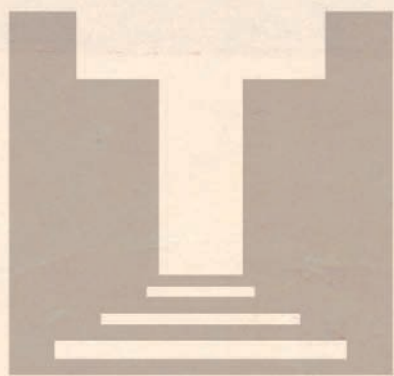

TÜSTAV

Devrim İçin
Savaşmaya
Sosyalist Denmez!

DEVRİMCİ SOL

TÜSTAV

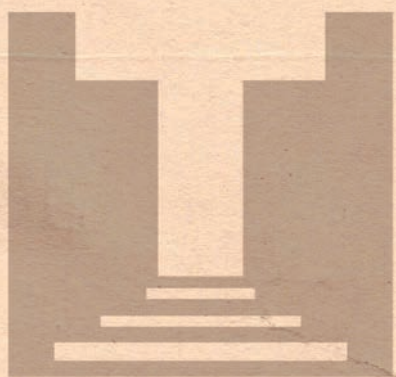
SGS / 4446

BİRLİK
SORUNU
ÜZERİNE

TÜSTAV

DEVRİMCİ SOL - 7
BİLİMSEL ELEŞTİRİ DİZİSİ - 3

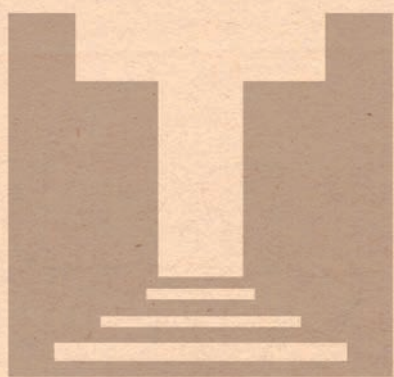
TÜSTAV

DEVRİMCİ SOL

Birlik Sorunu Üzerine

Devrim için
Savaşmaya
Sosyalist Denmez!

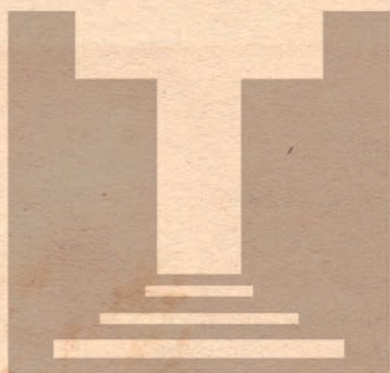

TÜSTAV

İÇİNDEKİLER

● GİRİŞ.....	7
● BİRLİK NEDİR?.....	11
● CEPHE NEDİR?.....	18
a- Bugünkü koşullarda görev nedir? Cephe nasıl oluşacaktır?.....	21
b- Devrimci Yol'un cephe anlayışı, öncü savaşın reddine ve "partisiz cephe" savunuculuğuna dayanır.....	23
c- Anti-faşist güçbirliği (Eylem birliği).....	29
d- THKP-C etiketli gruplar ve güçbirliği.....	34
● SONUÇ.....	36

TÜSTAV

GİRİŞ

Türkiye Sol hareketinde, genel olarak siyasi gruplar arasında, yıllardır en çok gündem maddesi olan konu, birliğin nasıl sağlanacağıdır. Birlik, en genelde halkın, devrimci sempatanların da talebi olmuştur. Bu durumun maddi temeli, Türkiye'deki siyasal ortamdır. Faşizmle yönetilen ülkemizde, halk gerek devlet gerekse de sivil faşist terör aracılığıyla yıldırılmak, faşist demagoji altında tutulmak istenmektedir. Böylesi bir durumda, halkın en güçlü talebinin birlik olması çok doğaldır.

Ama buna rağmen birlik girişimleri, toplantıları kağıttan şatolar gibi kurulmuş ve yıkılmıştır. Siyasal gruplar, böylesi haklı zemini olan birlik talebi doğrultusunda, önderliği kimseye kaptırmamak için, birbirlerine sayısız "çağrı"larda bulunmuşlardır. Öyleki; bir grubun toplantı çağrısı arkasından, bir başka grup çağrı yapmakta, tabiki sonuçlar değişmemektedir.

Böylesi bir durumda "neden" sorusu kafaları meşgul etmektedir. Gerçekten de, "neden" sorusuna cevap bulmadan birlik konusundaki çağrı geleneğini devam ettirmek, her siyasal grubun kendi hatalarını görmemesinde ısrar etmek, kesinlikle bugünkü sonucu değiştirmeyecektir. Birlik sorunu hakkındaki oportünist önyargılar yıkılmadan, bu anlayışlara karşı mücadele

etmeden, bugüne kadar devam eden ve "dostlar alış-verişte görsün" mantığına dayanan çağrı geleneğinin çemberi kırılmaz.

Bugünkü bölük-börçük durum şu yanlış bakışı da beraberinde getirmektedir: Türkiye'de artık birlik olmaz! Bu bakış, tamamen sınıfsallıktan uzaktır. İdealizm, birliği saf ve sınıflarüstü olarak anlar. Örneğin; Türkiye'de birlik denince, idealizme göre, ulus birliği anlaşılmalıdır; veya birlik denince milliyetçiler akla gelir. Böylesi birlik anlayışı, şüphesiz ki karşı-devrimcidir ve bu anlayışı "sol" görünümü altında TİKP savunmaktadır.

Birlik sorununu, sınıfsal durumdan ayrı ele almak mümkün değildir. Egemen sınıfların yönetimine karşı, tüm sınıfların birlik sorunu vardır. Bu şüphesiz, sınıf ittifakları gündemine girer.

Bizde, halkın çıkarlarını savunduğu iddiasında olan siyasal gruplar arasında ve genel olarak tabanda olan devrime sempati duyan tüm devrimcilerin birlik sorunu vardır.

İşte, bu noktada sol da "neden birlik olmuyor" sorusu gündeme gelmektedir.

Bu sorunun bizce temelinde iki nokta vardır, ve cevabı da iki noktayı içerir:

— Subjektif durum (yani proleteryanın, genel olarak halkın çıkarlarını savunan siyasal eğilimlerin durumu, kendi içindeki —sınıflar temelinde— saflaşmaları vs.)

— Objektif durum (Siyasal grup veya eğilimlerin sınıf temelinde oturamaması yüzünden, yani küçük-burjuva sınıf temelinde dayanmalarından dolayı, üst yapıya yansımada, doğal olarak parçalanma olmaktadır.

Bu iki nokta, aslında birbirinden ayrılamaz. Sınıf mücadelesi, insanların iradesinin dışında sürecine göre, geriye şu kalıyor. Subjektif durum; yani parti. Bugün partinin olmaması, yani sınıf mücadelesinde inisiyatif kullanan, önderlik fonksiyonunu yerine getiren, sınıfların çıkarlarını kendi bünyesinde birleştiren bir partinin yokluğu, bugünkü bölünmüşlüğü- dağınıklığın ana nedenidir. Elbette parti, önderlik fonksiyonu, sınıflararası ittifakı bugünden yarına çözümliyecek sihirli bir reçete değildir. Yani şu anlayış idealizmdir: "parti

oluşacak, dağınıklık yokolacak". Birlik meselesini sınıfsal temelden kopartmak kimsenin elinde olamaz. Sınıf mücadelesine kumanda edecek bir PARTİ oluştuğunda dahi, sınıflar arasında çelişkiler, çeşitli sınıfların (köylülüğün, küçük-burjuvazinin) çıkarlarını savunan siyasal örgütler varlığını sürdürecektir.

Bu yazıdaki amacımız, birlik sorununa kendi açımızdan açıklık kazandırmaya çalışmaktır. En başta, subjektif açıdan çeşitli oportünist siyasal grupların birlik sorunu hakkındaki görüşlerini ortaya sermek, birlik üzerindeki zararlı etkilerini göstermektir. Çünkü, "neden birlik olmuyor" sorusunun bir cevabı da, bugün birlik çağırıklığı yapanların sınıfsal anlayışlarındadır. Bu yüzden birliğe giden yol kesinlikle mücadeleden geçer.

Bugüne kadar, birliği sağlamak üzere yola çıkan birçok grup çıkmıştır; hatta entelektüel bir çevreye hitap etmekten öteye gitmeyen küçük bir aydın çevresinin dahi, büyük iddialarla birliği sağlamaya çalıştığı görülmüştür. Örneğin 1974 sonu ve 1975 başlarında, İstanbul'da 3-5 aydın vasıtasıyla yayımlanan "Sosyalist Birlik" dergisi bu amaçla ortaya çıkar; Türkiye sosyalist hareketinin birliğini sağlamak. Derginin 1. sayısındaki başlık şudur: "Sosyalist hareketimizin birleşme toparlanma manifestosu". Derginin bütün yazılarında, sosyalist hareketin birliğinin nasıl sağlanacağını yazıp duran entelektüel "sosyalist birlik" yazarları, aslında, sol hareketin dağınıklığının bir karikatürü olmaktan öteye gidememişlerdir. Partinin oluşturulması için şu hayali iddialarda dahi bulunabiliyorlardı:

"Esasa ilişkin konularda anlaşmazlığa düşmelerine imkân olmıyan, işçi sınıfının ilili öncülüğünü kabul eden, grup, çevre ve partilerin önünde duran ACİL BAŞ GÖREV: BİRLEŞİK SOSYALİST PARTİNİN kurulmasıdır. Partinin kuruluşu bir BİRLEŞME KURULTAYI'ndan geçmelidir."

Sosyalist Birlik, işçi sınıfının ideolojik öncülüğünü savunanları da unutmamış, onlara da cephe içinde yer vermiştir.

Bugün bu iddialarla ortaya çıkanların hiçbir varlığı olmadığı gibi, bu entelektüel çağrıdan dergiyi eline geçirebilenlerin dışında kimsenin haberi dahi olmamıştır.

O halde bu örneği niye verdik? Bugüne kadar bu örneğin mantığıyla hareket eden birçok girişim olmuştur. Halâ da birlik sorununda hayallerin peşinde koşanlar yok değildir. Yine 975 yıllarında, TİKKO—THKO—Halkın Yolu gruplarının, "ihtilalcilerin cephesi" bu "örneğin" mantığından pek farklı değildir. Bundan ders alamayanlar, bir yıl sonra, H.B, H.Y, H.K, "proleter devrimcilerin Birliği" adı altında partiyi oluşturmaya kalkışmışlardır.

Bu girişimlerin sonucu gerçekten hüsrandır. Binlerce sayfalık yazılarla, ardı arkası gelmeyen suçlamalar ve kimseye terkedilmeyen Marksizm-Leninizm...

Tüm birlik denemelerinin, çağrılarının arkasında küçük- burjuva sınıf temelinden kaynaklanan subjektivizm (faydacılık, siyasi üç kağıtçılık vs.) yattığından, her adım, yeni bir birlik girişiminin olumsuz örneğini vermekten öteye gidememiştir.

"Sosyalist Birlik" denemesi, kötü bir taklitle, yakın dönemde yeniden piyasaya sürülmeye çalışılmıştır. Bu örnek, "birlik" paravanası altında, aslında yeni bir grup (ve parçalanmayı daha da artıran) oluşturma denemesinden başka birşey değildi. Birlik adına ortaya çıkıp, grup oluşturma çabası, birlik özlemleri adına neler yapıldığının yeni bir biçimiydi. Kendi özlemlerini tatmin etmek amacıyla, "birçok siyasi grubu birleştireceğiz" iddiasıyla ortaya çıkan Devrimci Sol içindeki hainler çetesi şimdi ne olmuştur? Birakınız, birçok grubun birleştirilmesini, kendi içinde dahi "birliği" sağlayamamışlar. Soruyoruz, hainler çetesinin peşinden "birlik olacak" diye giden iyiniyetli devrimcilere, "peşinden gittiğiniz amaç gerçekleşti mi? açıkça kandırılmadınız mı?"

Birlik sorunu bugüne kadar, siyasi gruplar arasında bir "çağrı sorunu" olagelmıştır. Elbette ki, kesin çözüm, partinin oluşturulması ve sınıf mücadelesinin doğru politik çizgiyle kumanda edilmesidir. Ama "birlik" diye birliğe zarar veren oportünist önyargıların eleştirilmesi görevini elimizden bırakmamalıyız. Aksi taktirde birlik sorununda üzerimize düşen görevi yerine getirememiş oluruz.

BİRLİK NEDİR?

Birlik, kelime olarak tek başına birçok anlam ifade eder. Bu anlamları tek tek ele almadan, birlik sorununa açıklık getirmek mümkün olamaz.

Birlik sorununu üç unsura ayırabiliriz.

1) Parti Birliği (ideolojik, siyasi, örgütsel birlik)

2) Cephe (parti kumandası altında, iktidara yönelik çeşitli sınıflar ve tabakaların birliği)

3) Partinin *olmadığı*, bugünkü koşullarda faşizmin saldırılarına karşı ve devrimcilerin genel olarak güçlerini birleştirmesi çerçevesinde güç-birliği (eylem birliği).

Türkiye sol hareketinde, bugüne kadarki birlik denemelerinin gösterdiği gibi, genel olarak parti birliği, cephe, eylem birliği hep birbirine karıştırılmış bu karmaşık ilişkiler içinde suçlamalar birbirini takip etmiştir. Partiyi oluşturacağız diye, birçok grup biraraya gelip protokoller imzalamış, eylem beraberliklerine "işte cephe" gözüyle bakılmıştır.

Parti birliğinin (ideolojik birliğin) birçok grubun biraraya gelip, protokol imzalanmasıyla, kurultay düzenlenmesiyle (1970 yılında düzenlenen sosyalist kurultay hatırlansın) gerçekleşmeyeceğini, Leninist örgütsel ilkeler açıkça göstermektedir. Ki ülkemizin bu konudaki pratikleri de bu gerçeği yeterince doğrulamaktadır. "Partiye giden yol" diye oluşturulan birliklerde, aslında,

küçük-burjuva grup anlayışına dayanan gruplaşmaların –bırakın birbiri içinde erimesini!– birbirlerinin kuyusunu kazmaktadırlar. Sonuç, yine eskiye dönüşür.

Neden böyle bir şey önerilir? Bunun arkasında yatan, küçük-burjuva dünya anlayışından kaynaklanan kendine güvensizlik, cesaretsizlikten başka bir yol değildir. Sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirebilme cesaretini kendinde bulamıyan siyasi eğilimler, hemen birlik paravanası arkasına gizlenirler. "Bütün gruplar benim etrafımda erimezse bu iş olmaz", "birçok grup bir araya gelmeden parti kurulmaz", "M-L harekete egemen olmadan parti oluşmaz", "Önce binlerce sayfa tutan bir program gerekir" vs. Bütün bunlar, kendine güvensizliği örtmeye çalışan "birlik maskeleridir".

Parti birliğini, bu denli ideal gören gruplar, "bilimsel" temellere dayanan anlayışlarına "kanıt" olarak bolşevik partisini verirler. Onlara göre bolşevizm *taklit* edilmelidir. Bolşevizm örgütsel ilkelerinin uluslararası özellikleri tamamen taklitçiliğe indirgenir. Birçok grubun biraraya gelip bir "bolşevik kongresi" hayal edenler bugünde yok değildir. Oysa Lenin'in birlik konusundaki görüşleri o kadar açıktır ki, tahrif edilmesine imkan yoktur:

"İşçilerin birliği gereklidir. Ve hiç akıldan çıkarmamak gerekir ki, bu birliği onlara kendilerinden başka *hiç kimse* veremez! Kendilerinden başka *hiçkimse* birlik sağlamalarına yardımcı olamaz. Kimse birlik sağlayacağına 'söz veremez', bu boşuna bir böbürlenme, kendi kendini aldatma olur. Birlik, entellektüel gruplar arasındaki 'anlaşmalar'la 'yaratılamaz'. Böyle olabileceğini sanmak, üzücü, toy ve saf bir aldatmacadır. Birlik *elde edilmelidir*. Ve sadece işçiler, sınıf bilinçli işçiler, dirençli ve sürekli çabalarıyla bu birliği elde edebilirler.

Kocaman harflerle 'birlik' sözünü yazmaktan bunu sağlamaya söz vermektен ve kendini birlik savunucusu olarak 'ileri sürmekten' kolay birşey yoktur. Oysa gerçekte, birlik ancak ilerici işçilerin, *bütün* sınıf bilinçli işçilerin çabaları ve örgütlenmesiyle geliştirilir.

Örgütlenmeden birlik sağlanamaz."

Opportunizm, örgütsel planda, Leninist örgütsel ilkeleri tahrif etmede ve yeni metotlar geliştirmede epey

mesafe katetmiş sayılabilir. Bugün "bir kongre toplansın birlik böylece sağlanır" diyenler gittikçe yok sayılacak kadar azalmış, ama yeni metotlar geliştirilmiş ve piyasaya sürülmüştür.

Örgütsel planda oportünizm bugün "parti sorununu bilinmeyen bir tarihe ertelemek" biçiminde bir metot geliştirmiştir.

Partinin oluşturulmasını, daha doğru bir deyimle, Türkiye halklarının devrim mücadelesine önderlik etme fonksiyonunun yerine getirilmesini, bilinmeyen bir tarihe ertelemek; partinin oluşturulmasını kadrolaşma-ideolojik birlik ve örgütlenme süreci olarak değil, entellektüel platformda, Marksizm-Leninizmin Türkiye solunda hakimiyet kurması olarak, yıllarca sürecek olan binlerce sayfalık "program" yazıları hazırlama süreci olarak kavramaktır.

Marksizm-Leninizmin kavranılması, elbette tartışma götürmez şekilde açıktır ki bir partinin oluşmasının ve de önderlik ederek yaşayabilmesinin şartıdır. Bu nokta tartışılmaz. Ama oportünizm, bunu çarpıtmaktadır.

Hayatın canlı pratiğinden, örgütlenmeden, kadrolaşmadan kopuk olarak, bir program hazırlanması biçiminde binlerce sayfalık yazılar hazırlanmasından sonra partinin kurulacağını ve de Türkiye halklarına önderlik edeceğini beklemek saflıktan başka birşey değildir. Bütün sorun, önderlik rolünü oynayabilecek bir örgütlenme-ideolojik birlik düzeyine gelebilmektir. Önderlik, açıktır ki, kimseye, hiç bir gruba, partiye dışardan verilmez, önderlik hayatın içinde kazanılır.

M.Çayan'ın dediği gibi "dünyanın hiçbir ülkesinde devrim hareketi, önce teorik planda binlerce sayfalık yazılar yazıp, sonra da pratiğe geçmemiştir(r)"

Entellektüel gevezelikle siyaset olunabileceğini isbat etme gayretinde olan grup "Birikim"dir. Türkiye, kendi içinden bu orjinal grubu da çıkarmıştır. Birikim sayfalarında yayınladıkları binlerce sayfalık yazılarla (M-L teorik tahlillerle) Türkiye solunda hakimiyet kuracaklarını, ve bu şekilde "siyasi grup" olduktan sonra da diğer grupların da, kendi etrafında eriyeceğini hayal eden Birikim'in entellektüel yazı kadrosu şunu iyi bilmelidir. Türkiye halkları kendi çıkarlarının kavgasını teoride,

pratikte verenleri önder olarak kabul edecektir. Binlerce sayfalık dergi yazılarıyla hakimiyet kuracaklarını zannediyorlarsa yanılıyorlar, sadece geleceğe, dergi yazılarıyla bir "kültür" mirası olarak kalacaklardır o kadar.

Birlik sorununun –yani parti- bilinmeyen bir tarihte gerçekleşeceğini, bu yüzden program hazırlığının yıllarca yapılması gerektiğini savunan iki grup da E.B ve Kurtuluş'tur.

Emeğin Birliği şöyle diyor: "bir proletarya partisinin oluşması demek, o ülkedeki sınıf mücadelesinde büyük ve önemli gelişim ve değişimlerin olmuş ve belirlenmiş olması demektir." (faşizm ve faşizme karşı mücadele s.137)

Sınıf mücadelesinde "büyük" ve "önemli" değişimler, gelişmeler olduktan sonra partiye ne gerek kalıyor? Ayrıca böylesine gelişmelerin partisiz *olabileceğini* savunmak, kendiliğindenciliğin önüne "secde"ye durmaktan başka nedir ki? Elbette, partinin oluşması sınıf mücadelesine ÖNDERLİK açısından önemli ve niteliksel bir değişimdir. Ve böyle olduğu içindir ki parti sorunu, Emeğin Birliği gibi belirsiz bir tarihe ertelenip siyasi görevlerden feragat edilemez.

Kurtuluş'da aynı yaklaşım içindedir: "proletarya partisinden bahsedebilmek için herşeyden önce en temel olarak Marksizm-Leninizmin harekete egemen olması gerekmektedir" (sayı 11-1977)

Bu sözlerin, (bakış açısının) sunulduğu yıl 1977'dir. Kurtuluş *halâ* Marksizm-Leninizmin harekete egemen olabilmesi için ideolojik mücadele vermektedir. Elbette ideolojik mücadele, Marksizm-Leninizm ile oportünizm-Revizyonizm arasında kesin sınırlar çekmek, proletarya partisinin oluşabilmesi açısından temel bir önemdedir. Ama, sorunu, örgütlenme-kadrolaşma, önderlik edebilme kabiliyeti ile *birleştirmek* şarttır. Aksi durum, pratikten kopuk, program hastalığından başka bir sonuç yaratmaz. Kitap sayfaları arasında, soyut program tartışmaları, ideolojik netliğin değil, entellektüel bilgi-alışverişinin "netliği" -yani karmakarışıklığını ortaya çıkarır. Bu bakış açısı, bir partinin hiçbir zaman mükemmel bir anlayışla kurulamayacağını, teorinin ancak hayatın canlı pratiğinde gelişip, zengin-

leşebileceğini anhyamamaktır. Parti, çok "bilimsel" araştırmalardan sonra, gökten bize bahşedilmeyecektir. Onu yaratmak komünistlerin elindedir. Oturup "Marksinizmin hareketi egemen olmasını" beklemek, sadece ve sadece bu işin bahşedileceğini beklemektir.

Parti-birliği sorununda oportünist yaklaşımlardan birini de Devrimci Yol vermektedir. D.Y'un anlayışı tipik kendine güvensizlik ve mükemmelliyetçiliktir.

DY'a göre, bir hareket ancak geniş halk kitlelerini kucakladığı zaman (yani partinin 2. aşamasında) PARTİ olabilir. Bu mantıktan hareket eden DY, THKP-C'nin PARTİ olmadığını ve bu yüzden de yenildiğini iddia etmektedir. İşte bu mantıktır ki, bugün DY'a, "milyonlarca" emekçiyi harekete geçirdiğini söyletiyor da, PARTİ olabileceğini söylemiyor.

DY sınıf mücadelesine önderlik etme cesaretinde değildir. Oportünist görüşleri onu bu hale getirmiştir. Kitlelerin kazanılması, hareketin, her dönemde temel hedefidir, çünkü kitleler kazanılmadan, devrim saflarına çekilmeden devrim olmaz. Ama, kitlelerin kazanılması göreviyle, PARTİ sorununu birbirine karıştırmak, saçmalıktan başka birşey değildir. PARTİ de kitleleri kazanabilmenin bir aracıdır; yoksa kitlelerin kazanılmasının bir sonucu değil! Direniş komiteleri konusundaki DY'un tavrı bunun kanıtıdır. Direniş komiteleri, önce dar kadro örgütlenmesi olarak PARTİ örgütlenmesine hizmet eden bir araç olmuş, daha sonra ise kitlesele örgütlenme olmuştur. Bu bakış açısı, Kurtuluş ve Emegın Birliği'nde varolan sınıf mücadelesinde önemli ve büyük mesafeler ketedildikten, M-L'in harekete egemen olmasından SONRA partinin olabileceği mantığın ta kendisidir.

Bir partinin oluşması herşeyden önce, kadrolaşma —ideolojik netlik—sınıf mücadelesine önderlik edebilme sorunudur. Oportünizm, PARTİ'yi yaratmak azminde ve cesaretinde olmadığı için binbirtürü gerekçe bulur.(*). PARTİ bir mücadele sürecini

(*) Kimileri de bir çırpıda PARTİ olup çıkarlar. Elbette kendini PARTİ ilân etmeye kimse mani olamaz. Ama PARTİ

içermek zorundadır. Bugünden yarıma; subjektif niyetlerle bir çırpıda parti oluşturulamıyacağını, bir çok deney açıkça göstermiştir. Niyetler görünüşte "birlik"ten yana olsa da, madalyonun öbür yüzü, binbirtürlü tezgahlar hazırlamaktan başka bir şey değildir.

1976'da oportünist cephedeki, "Proleter Devrimcilerin Birliği" böylesine bir deneydi. Yakın dönemde Emegın Birliği -Kitle bütünleşmesi ve BİRLİK YOLU örgütlenmesi de birlik sorunundaki olumsuz örneklerden biridir.

Bu deney, birlik konusunun subjektif değerlendirilmesini açıkça gösterir. Bir partinin, grupların asgari düzeyde ideolojik olarak birbirlerine yaklaşımları temelinde de oluşturulabileceğini kanıtlamak isteyen bu iki grup, sonuçta kendi içlerindeki subjektif yargıları (aslında küçük-burjuva sınıf temelinden kaynaklanan anlayış) atamamalarından ötürü, kendi anlayışlarının yanlışlığını kanıtladılar. Bir şey sadece istemekle olmaz. Niyetlerle, iyiniyetlerle PARTİ oluşabilseydi şimdiye kadar çoktan parti de kurulurdu, cephe de. Emegın Birliği, Kitle, birbirlerini proletaryanın temsilcisi, bolşevik gören bu iki grup, ayrılışlarındaki suçlamaları dediklerimizi kanıtlar niteliktedir: "Aslında grup yapımı dağıtmadan, kendi grubunu dağıtmayıp, benimkini yutmaya çalıştın gibi vs" Nerede kaldı, bolşevik birlik? Parti birlik sorununu her türlü subjektif niyetlerden iyiniyetten ayrı olarak ele almalıyız. Kurtuluş'un da bu konuda bir deneyi vardır: 1973-74 yıllarında oluşan birlik platformunda, şimdiki Kurtuluşçulara, yurtdışı X örgütlenmesi ve Acilcilerce, D.Yol "uçkağıt atar" ve kendi grubunu oluşturur. Sonuç ne oldu? Subjektif niyetlerle oluşan "birlik momentı", sınıf gerçeklerine, subjektif örgütlenmenin gereklerine (kadrolaşmaya, örgütlenmeye, önderlikten ideolojik birliğe) uymadığı için

ilânyla, parti olunsaydı sorun çok kolaylaşırdı. Bu şekildeki bir mantıkta kendini kandırmaktan başka bir şey değildir. Sorun önderlik, doğru mücadele çizgisini hayata geçirebilme sorunudur. VP, TSİP, TİP, TDKP, TKP, vs. "parti"dirler. ama önderlik, doğru politik çizgi açısından onların "PARTİ" oluşları bir tartışma konusu olmaktan öteye gitmez.

dağılıp gitti. Sonuç ise karşılıklı suçlamalardan ibarettir.

Kısa vadeli de olsa, mevcut sorunlara asgari düzeyde yanıtlar getirecek, proletarya partisinin inşaa sürecinin kısaltılmasına yardımcı olabilecek gruplar arası bir koordinasyon da mümkün müdür? Böyle bir girişim, daha önce cereyan etmiş, ancak şu güne kadar olumlu bir gelişme sağlanamamıştır. Olumsuz bir şeyin yeniden tekrar edilemeyeceğini Kurtuluş'da iyi bilmektedir. Ama yine de aynı nakaratı tekrarlamaktadır.

Parti-Birlik-i, bu şekildeki "birlik momentleriyle" oluşturulamaz, ideolojik birlik böylesine muğlak bir zeminde, veya her kafadan bir ses çıkaran gruplar arasında sağlanamaz. Aksini söylemek, saf iyiniyetlilikten, hayalcilikten başka birşey değildir.

Bu hayalciliğin peşinden bugün de koşanlar vardır. D.Sol'dan ayrılan birkaç kişi, bu ham hayallerle ortalıkta dolaşmaktadırlar. Saçmasapan görüşlerle dolu isimsiz broşürlerinde birlik adına çağrı yapıyorlar. Sovyet, Çin dışında kalacaksın, hükümet değişiklikleri olarak değil de devletin yeniden örgütlenmesi olarak (Ne büyük keşif) devrimi savunacaksın ve bunu uzun süreli göreceksin. Ne güzel! Herkesin bu "ilkeler" etrafında birleşmesini mi şimdi bekliyorlar dersiniz? Yok! Buna belki inanacak kadar "saflar" vardır, ama işin gerçeği nedir? Bu basit "ilkeler" etrafında neden birlik oluşmuyor? Hayalciliğin, rüya görmenin "ne" olduğunu bilen bir kimse, bu sorularında cevaplarını biliyor demektir!

CEPHE NEDİR?

Cephe, en genelde, bir iktidara veya belirli bir hedefe karşı çıkarları birleşen çeşitli sınıf ve tabakaların birliğini ifade eder. Bu tanımlamayla da görüldüğü gibi, cephe sınıf ittifaklarından başka birşey değildir.

Proletarya, burjuva iktidarını devirmek, yani devrim yapmak için kesinkes cepheyi, sınıf ittifaklarını oluşturmak zorundadır. Oportünizmin her türlüşünün ortak noktası, cepheyi, sınıf ittifaklarını küçümsemesi, belirli ittifakları reddetmesi veya cepheye alınmayacak kesimleri ittifaka dahil etmek istemesidir. Troçkizmden, sağ sapmaya, revizyonizmden sol sapmaya kadar bu gerçek değişmez.

Cephenin biçimlenmesi, ülkenin içinde bulunduğu sınıfsal ilişkilere bağlıdır. Emperyalist-kapitalist ülkelerde, burjuva iktidarına karşı, sosyalist devrimi hedefleyen proletaryanın oluşturacağı cephe, proletarya dışında, kırsal kesimdeki kır proletaryası, orta köylülük, kent orta tabakalarından oluşur. Cepheye muhtevasını veren sosyalist devrim ve buna uygun sınıfsal ilişkililerdir. Ama TKP'ye göre, emperyalist-kapitalist ülkelerde de "ileri demokratik düzen" hedeflenmelidir. (Bakınız, Ürün sayı: 44) Neden? TKP, Fransa, Almanya, ABD gibi emperyalist ülkelerin önüne sosyalist devrimi koymamaktadır. Çünkü o, proletaryanın

iktidara yönelik eyleminden çekinmektedir, bunun kaynağı kendine güvensizliğin ta kendisidir.

Emperyalizmin sömürge, yarı-sömürgesi durumundaki ülkelerde, cephe, demokratik halk devrimi sürecinin muhtevasına uygun olarak biçimlenir. Bu tip ülkelerde, cephe, emperyalizme ve egemen sınıflara karşı ezilen sınıfların birliğini ifade ettiği gibi, aynı zamanda da askeri örgütlenmesi durumundadır. Çünkü emperyalizme karşı halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerde, işçi, köylü ve küçük-burjuva tabakaların birliği ve örgütlenmesi silahlı mücadele süreci içinde gerçekleşir. Çin, Vietnam ve tüm halk savaşı veren sömürge, yarı sömürge ülkelerin devrim tecrübeleri bunu açıkça doğrulamaktadır.

Cephe adı, çeşitli ülkelerde, devrim sürecinin içinde bulunduğu aşamalara uygun olarak değişebilir. Emperyalizme karşı cephe, ulusal niteliktedir, ve o adı alır. Faşizme karşı oluşan cephe ise, genellikle, birleşik halk cephesi diye adlandırılır. Cephe, ülkenin sınıfsal ilişkilerine bağlı olarak oluştuğu için, cephe biçimlenmesi, adı da, buna uygun olarak değişim gösterir.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminde, bizim gibi ülkelerde ise, cephe biçimlenmesinde, oluşumunda değişimler olmuştur.

Çin, Vietnam gibi ülkelerde, Mao'nun belirttiği gibi üç şey gereklidir, devrim için: Parti, birleşik cephe ve silahlı mücadele. Bu tesbit, yeni-sömürge ülkeler için de genel olarak geçerlidir. Çünkü, yeni sömürge ülkelerin de zorunlu durağı halk savaşıdır. Ancak, emperyalizmin 3. bunalım dönemindeki değişimler, ve de ülkemizin özgül farklılıkları, halk savaşının ilk aşamasında nitelik değişimleri yapmıştır. Bu değişim doğal olarak, cephe sorununa da yansımaktadır.

2. bunalım dönemi halk savaşı sürecindeki ülkelerde, cephe, halk kitlelerinin kendiliğinden ayaklanmalarının ve de kurtarılmış bölgelerin başlangıçta yaşayabilmesinin doğal sonucu olarak, başlangıçta iki özellik gösterir.

- Cephe kitlesel katılımlıdır.
- Parti ve Cephe birbirinden ayrıdır.

bu iki özellik birbiriyle diyalektik ilişki içindedir, ve birbirinin nedenidir. (*)

Günümüz yeni-sömürge ülkelerinde ise, başlangıçta, politik gerçekleri halka açıklamanın bir aracı olarak silahlı propagandanın verilmesinden ötürü (öncü savaşı aşaması), bu iki özelliği aramak gerçeklere gözlerimizi kapamaktır. Öncü savaşı aşamasında, partinin elemanları bilfiil savaşçı olduğu için, parti-cephe ayırmak mümkün değildir. Parti, silahlı propagandayı yürütürken, aynı zamanda da, tüm sınıf ve tabakaların birliğini, emperyalizme ve oligarşiye karşı olan cephe içinde sağlar. Silahlı mücadele saflarına, çeşitli sınıf ve tabakalardan emekçinin katılımıyla, cephe genişler, gelişir. Cephe örgütlenmesi, halkın örgütlenmesi yani devrim saflarına çekilmesiyle birlikte giderek partiden ayrı bir yapıya sahip olur. Elbette, aslında, cephe partiden ayrı, askeri bir örgütlenmedir, ve partiye tabidir. Bu ilke, parti cephe ilişkisi açısından *her zaman* geçerlidir. DY, bu genel ilkeyi, (Öncü savaşı reddettiğinden ötürü) politik-askeri liderliğin birliği ilkesiyle aynılaştırır. Bu şekilde de, öncü savaşı aşamasındaki parti-cephe ilişkisini kabul etmez. Politik-Askeri liderliğin birliği ilkesi, öncü savaşı aşamasında, partinin elemanlarının bilfiil savaşçı olması, cephe üyesi olması da gerçeğini ifade eder.

Cephe, kitlesel katılımın geliştiği oranda, ikinci biçimine kavuşur. Çeşitli sınıf ve tabakaların sınıfsal birliğini, politik ve askeri olarak ifade eden *devrimci halk cephesi*, geniş halk kitlelerinin birliğini veya sınıfsal örgütlerin ittifakını içerir. Bu cephe, emperyalizmi ve oligarşiyi yıkarak, partinin kumandası altında, iktidara geçer.

(*) TKP/ML-TİKKO'da 2. bunalım dönemi, Çin'ini taklit etmektedir. TKP/ML'ye göre, başlangıç aşamasında da parti-ordu (bize göre cephe) birbirinden *ayrı* örgütlenmelidir, öncü savaşı ve politik-askeri liderliğin birliği ilkesi yanlıştır. Bu anlayış İ.Kaypakkaya'dan başlayıp günümüze kadar devam ettirilen kopyacılıktan başka birşey değildir.

Devrimci halk cephesi, Emperyalizme ve oligarşiye karşı çıkarları birleşen tüm sınıf ve tabakaları kapsar. Bu yüzden cephe içindeki emekçilerin komünist olması gerekmez, bağımsızlık ve demokrasiden yana olması yeterlidir. Parti, cephe içinde inisiyatifini elinde tutarak, halk kitlelerini sosyalizm davası yönünde eğitir, hatta iktidarda bile, bu mücadele sürer.

Devrimci halk cephesi, demokratik halk devriminin muhtevasına uygun olarak, ulusal ve anti-faşist karakter gösterir. Bu özellik, ulusal veya sınıfsal mücadelenin ağırlık kazandığı dönemlere göre değişebilir, ulusal veya demokratik yan ön plana çıkabilir.

Ülkemizde, devrimci halk cephesinin bir özelliği de objektif olarak var olan Kürt Milliyetçi örgütlerdir. Leninizm Milliyetlere göre örgütlenmeyi red eder. Ve Kürt emekçi halkının çıkarları da Milliyetlere göre örgütlenmekten değil sınıf çıkarları etrafında proletaryanın partisi ve cephesi etrafında örgütlenmekten geçer.

Kürt Milliyetçi örgütler de, geniş halk kesimlerinin birliğini ifade eden devrimci halk cephesinde yer almalıdır. Böylesi bir durum, bu tür örgütlere hiç bir zaman onlara Kürt halkının temsilcisi ünvanını vermez. Zaten sorun belirli bir hedefe karşı mücadelede anlaşmaktır.

Bu çerçevede kısaca toparlarsak, bizim gibi yeni sömürge ülkelerde, cephe iki biçim kazanır.

– Öncü savaşı aşamasında, parti elemanlarının bilfiil savaşçı olduğu, *savaşanların cephesi*.

– Geniş halk kesimlerinin birliğini ifade eden devrimci halk cephesi.

Şüphesiz ki bu iki biçim, özde, birbirinden mekanik biçimde ayrılamaz. Tersine savaşçıların cephesi devrimci halk cephesinin, öncü savaşı dönemindeki biçimini ifade eder. Savaşçıların cephesi, devrimci halk cephesini yaratır.

BUGÜNKÜ KOŞULLARDA GÖREV NEDİR? CEPHE NASIL OLUŞACAKTIR ?

Cephe sorununda, devrimci hareketi, diğer oportü-

nist gruplardan ayıran temel hususlarından biri de, bugünkü koşullarda cephenin hangi biçimde ve nasıl oluşturulacağıdır.

Öncü savaşı "sol", "fokocu" vs. olarak yorumlayan bütün oportünist gruplara göre, *savaşçıların cephesi* diye bir cephe oluşturmak yanlıştır; görev "direniş cephesi", "ulusal demokratik cephe", "birleşik halk cephesi" vs.yi oluşturmaktır. Bugün Türkiye'de cepheyi reddeden hiçbir siyasi yoğunluk bulunmamaktadır. Çünkü, devrimden yana olmak, sınıf ittifaklarından –yani cephe'den– yana olmak demektir. Ama, cephe teoride savunulmayla, hayata geçmez. "Ulusal demokratik cephe" diye ortaya çıkan TKP ne yaptı? UDC diye bir "belgi" piyasaya sürdükten sonra, mesnetsiz kaldığını görünce UDC'ye ulaşmak için şu aşamalardan geçmek gerekir diye zevahiri kurtarmaya çalıştı.

Cephenin, bugün alacağı biçimi, fonksiyonlarını belirlemedikten sonra, doğru eylem çizgisini sağlamadıktan sonra, bütün "cephe belgileri", yıldızlı cephe çağrıları mesnetsiz kalacaktır.

Öncü savaşı aşamasında, partiden –örgütlenme biçimi açısından– ayrı olmayan savaşçıların cephesi oluşturulmadan halk cephelerinden bahsetmek, yıldızlı sözler sarfetmekten öteye birşey ifade etmez. *Bugünkü aşamada*, Türkiye devriminin meselesi, parti ve onun savaşçı cephesini oluşturmaktır. Parti-Cephe ve silahlı propaganda, devrimin gelişmesi, halkın örgütlenmesi için vazgeçilmez araçlardır.

Bu çerçeveden CEPHE sorununa bakarsak, şu ayırım açıktır. Devrim anlayışları açısından farklı olan çizgiler, cephe anlayışlarında da farklıdır. Bu farklılık, parti-cephe ayrımı yapıp yapmama, savaşçıların cephesi yerine mesnetsiz birleşik cephe çağrıları yapma noktalarındadır. Ve bu noktalar, Türkiye'de halk savaşı tartışmasıdır. Oligarşi ile halk arasında Suni bir dengenin olduğu, başlangıçta kurtarılmış bölgelerin oluşamayacağı, geniş halk ayaklanmaları temelinde değil, öncü savaşı aşamasından geçilerek devrimin gelişeceği koşullarda, cephe hangi biçimde oluşacaktır? Çırtkanlık yapmakla, cephe'nin farkı nasıl ortaya kona-

caktır? İşte tartışma budur.

DEVRİMCİ YOL'UN CEPHE ANLAYIŞI, ÖNCÜ SAVAŞININ REDDİNE VE "PARTİSİZ CEPHE" SAVUNUCULUĞUNA DAYANIR

Devrimci Yol, bugün "direniş cepheleri"nden bahsedip durmaktadır. Halk savaşı ne oldu? sorusuna ise büyük bir pişkinlikle "Vietnamda da direniş savaşı verilmedi mi? Vietnam direniş savaşı da halk savaşı değil miydi?" diyor. Kavramları "benzetmek" kolaydır. Devrimci Yol'un "direniş cephesi" ve "savaşı", ne kadar Vietnam halk savaşına "benzetir"se benzetsin, şu noktada da açıklığa kavuşmaktadır: Öncü savaşı diye DY'nin bir "derdi" kalmamıştır. Türkiye'nin, Vietnam halk savaşından farklı olarak öncü savaşı aşamasından geçmesi gerektiği bir kenara bırakılmaktadır. Bu devrim anlayışına uygun olarak da *cephe anlayışı* geliştirilmiştir. Sanki Vietnam, Çin, 2. dünya savaşı, doğu Avrupa ülkelerinde yaşıyormuşcasına, cephe çağrıları, cephe modelleri geliştiriliyor, DY tarafından.

DY'un cephe anlayışını iki noktada eleştiriyoruz.

Birincisi, bugünkü koşullarda, parti-cephe ayrımı yapıp, *savaşanların cephesi* yerine, DY'un "milyonlarca" emekçisini kapsıyan geniş direniş cephesi önerilebilir mi?

İkincisi, parti olmadan, cephe çığırkanlığı yapılır mı? Hele "milyonlarca" emekçiyi kapsıyan "direniş cephesi" gibi.

Devrimci Yol oportünizmi, tıpkı PDA hareketi gibi çığırkanlığa dayanan mesnetsiz bir politika izler. Genel teorik tesbitlerin arkasına sığınarak, tarihsel aşamalar arasındaki nitelik farklarını silerek, herşeyin "aynı" olduğu ve bunun için de politik çizginin kopye edilmesi gerektiğini iddia ederek politikasını tayin eder.

Cephe sorunu da böyledir. Emperyalizmin 3. bunalım dönemi, suni denge, öncü savaşının üzerine bir kalem çekilerek "direniş cepheleri" çığırkanlığı yapılıyor. Devrimci Yol'un çeşitli dergilerinde cephe üzerine yaldızlı tesbitleri okumak mümkündür. Direniş

Komiteleri önerilerini dar kadro biriminden, cephesel örgütlenme, halk organlarının nüvesine kadar genişlettiler. (*) Bu cephesel örgütlenmelerin, iktidarın "yanıbaşında" oluşacağını dahi söylediler, yazdılar. (Bakınız Devrimci Sol, Sayı 1) Son haliyle direniş komiteleri, Devrimci Yol'un direniş cephesinin (tıpkı TKP'nin UDC'si gibi) kendisinden başka birşey değildir.

İşte DY'un direniş cepheleri:

"Anti-faşist mücadelede en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemini örgütleyerek; bu ortak eylemi, demokratik halk iktidarını hedefliyen bir örgütlenmeyle yürüterek, kalıcı başarılar elde edilebilir.

Bu ise faşizme karşı mücadelenin bir *direniş cephesinde* örgütlenmesini zorunlu hale getirmektedir.... faşizme karşı mücadelenin diğer görevlerinin yerine getirilebilmesinde kavranacak olan temel halka *anti-faşist direniş cephesinin* oluşturulmasıdır." (Devrimci Yol Sayı 29)

"Faşizme karşı en geniş bir Birleşik direniş cephesinin oluşturulmasını sağlayabileceksek, bu cephe içerisinde bizim görüşümüzde olmayan, komünist-devrimci olmıyan halk kesimleri de bulunacaktır. Daha bugünden bir yanda en sıkı devrimci örgütlenmemizi oluşturup geliştirmek için çalışırken en geniş halk kesimlerini devrimimizin *müttefikleri* saflarına kazanmaya ... çalışmalıyız" (DY sayı: 30)

Devrimci Yol, bugün "temel halka" olarak, "anti-faşist direniş cephesi" önermektedir. Bu cephe, hem ulusal, hem de demokratik bir cephe olarak tanıtıldığı için, DY'un cephesinin, teorik bir tesbit gibi kavranması

(*) Troçkistlerin DY'a karşı bir iddialarını burada hatırlatmakta yarar görüyoruz. Troçkistler, DY'un direniş komitelerini, kendi "savunma komiteleri"nden pek farklı görmüyorlar. Sadece politik içeriğinin açıklığa kavuşmasını istiyorlar. "DY'un 30. sayısındaki bu açılım ('faşizme karşı olan', 'her siyasete açık' -Devrimci Sol) halâ sözde kalmakta, gerekli politik içeriğini kazanmamaktadır. Zaten bu anlayış gerekli politik içeriğini kazandığında klasik DY'un direniş komiteleri anlayışı 'savunma komiteleri' yani 'troçkist' anlayışla çakışma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır." (Ne Yapmalı Sayı 4 Sy: 26)

olanaksızdır. D.Yol, bugün Türkiye'nin siyasal ortamında bir cephe önerisinde bulunmaktadır.

Bir cephe çağrısında bulunabilmesi için, önce kavranması gereken "temel halka" partidir. Parti oluşmadan bütün cephe çağrıları bir hikayeden, içi boş bir çağrıdan öteye gitmez. Ama DY bunu çoktan göze almıştır. Bir parti olmadan, cephe oluşturulamayacağını DY bilmiyor mu? Pekala bilir. O zaman neden? Bu soruya tek cevap vardır: DY bir partidir, kitlesel bir nitelik kazanınca da parti olduğunu ilân edecektir.

Bugünkü aşamada, işçilerin, köylülerin, küçük-burjuvazinin, kısacası bütün anti-faşist, ulusal güçlerin birleşik halk cephesinin oluşturulması önerisinde bulunmak, pasifizmden başka birşey değildir. Çünkü ülkemizde, birleşik halk cephesinin oluşması için geniş halk kitlelerinin parti etrafında birliğinin sağlanabilmesinde, silahlı mücadelenin gelişiminde yani öncü savaşının gelişiminde önemli mesafeler alınması gerekir. Daha doğrusu, öncü savaş halk kitlelerinin devrim saflarına çekilmesi süreci olduğundan, partinin savaşçı cephesi giderek geniş halk kesimlerinin katıldığı devrimci halk cephesine dönüşür. Bu örgütlenme, bilinçlendirme sürecidir. Diğer bir nokta da, cephenin baştan itibaren silahlı-askerî bir örgütlenme biçiminde olmasıdır. Küba, Nikaragua, Mozambik, Gine Biseau, vb. devrim deneylerinin kanıtladığı gibi, cephe, emperyalizme ve yerli egemen sınıflara karşı bütün halkın savaşçı cephesidir, ve partinin yönetimi altındadır.

Devrimci Yol ne yazıyor? Daha devrimin ilk aşamasında geniş halk kesimlerinin katılabileceği bir cephe öneriyor. Bu çok laf edip, hiçbirşey söylememekten başka birşey değildir, ve bu durumyla DY, TKP'den farksızdır.

Devrimci Yol önerdiği cepheyi nasıl oluşturacaktır? Devrimci halk cephesinin oluşması, parti ve savaşçı cephesinin oluşması ve silahlı mücadele içinde gelişmesi demektir. Ama DY'a göre böylesi görüşlerin hiçbir önemi yoktur. Parti olmadan da anti-faşist direniş cephesi oluşabilir, bu da şöyle olur:

"Biz (Yani D.Yol) faşizme karşı birliğin böyle bir direniş cephesi olarak bugünden yarına kolayca

oluşturulamıyacağını ve bu iş için çok yoğun çaba sarfetmek gerektiğini biliyoruz" 'Bunun için'

"1. Direniş komiteleri

2. Böyle bir direniş cephesi içinde yer alabilecek olan; faşizme karşı aktif bir mücadeleye katılabilecek olan en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme çabaları" (D.Yol s: 29)

Evet, D.Yol, bugünden yarına –kolay olmasa da– direniş cephesini örgütleme "çabası" içindedir. Bunun için önerdiği iki yol, direniş komiteleri ve anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme.

Direniş komiteleri, faşizme karşı barışçı –kitle-sel– silahlı mücadele verecek olan temel örgütlenme olduğu, böylece iyice açıklık kazanmaktadır. Çünkü direniş komiteleri, iktidarı hedefliyen ve Devrimci Yol'un "anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme" çabalarıyla birlikte oluşturacağı DİRENİŞ CEPHESİ'nin kendisinden başka birşey değildir.

Bu örgütlenme biçimi ve bu cephe, halk savaşı teorisinden vazgeçmek (Öncü savaşını reddetme durumunu bir kenara bırakalım) ayaklanma tezine sarılmaktır. Direniş cephesi oluşturulacak, ve iktidara yönelinecek.

Parti ve savaşçıların cephesi oluşturulmadan ve bunun aracılığıyla, halk kitlesi bilinçlendirilip örgütlenmeden, birleşik halk cephesinin –pratik olarak– örgütlenmesinden bahsetmek pasifizmden başka birşey değildir.

Direniş komiteleri içinde, bütün halk kesimlerini –komünist olmasa da– örgütleyeceksin; bunun dışında anti-faşist potansiyelleri D.Yol etrafında birleştireceksin! Devrimci Yol, Türkiye Sol hareketinde, faşizme karşı mücadelede, kendisini "merkez" sanmaktadır. Bu yüzden de revizyonist grupları cephe dışına (Özellikle TKP'yi) itmiş, diğer grupların sempatan ve militanlarını da kazanmaya çabalamaktadır. "Bu grupların sempatan ve militanlarının bu konular hakkında (iç savaş, direniş komiteleri – D.S) gösterecekleri duyarlılık şüphesiz ki faşizme karşı birlik yolunda ileri adımlar atılmasında çok önemli katkılar sağlayacaktır."

Faşizme ve Emperyalizme karşı savaşçı cephe

anlayışını bir kenara bırakan DY. diğer sol grupları kendi etrafında eritmenin yollarını aramaya başlamıştır. Bu yüzden Halkın Kurtuluşu ile böylesi bir mücadeleye (tabanı kazanma) girmiştir. Her toplantıda, "H.K olmazsa bu iş olmaz.", "Sosyal-emperyalizm sloganını atabilir" diyen Devrimci Yol, faydacı anlayışı kendi açısından son sınırına gelince Halkın Kurtuluşu'nu birlik konusunda suçlamaya başlar. "Devrimci Yol'un H.K gibi istikrarsız, tutarsız bugünden yarına görüş değiştiren bir gruba bu şekilde bir "devrimcilik" yaftası aşarak böyle bir suni destek sağlaması da söz konusu olamaz" Şimdiye kadar, HK'na sağladığı suni desteklere gözlerini kapayan DY, cephe konusunda mesnetsiz bir politika savunduğundan ötürü, politikada faydacılık yapmaktadır.

Devrimci Yol'un cephe anlayışı, aslında TKP ve Emegın Birliği'nin anlayışından hiç de farklı değildir.

TKP Ulusal Demokratik Cephe önermektedir. O da, bunun hemen gerçekleşemeyeceğini, içi boş bir çığırkanlık olduğunu "bildiğinden" bu cepheye geçiş için önerilerde bulunmaktadır.

"... taban çalışmaları da... UDC'nin bel kemiğidir. Fabrikalarda ve emekçilerin yoğun biçimde çalıştığı öteki işyerlerinde ortak sorunların çözümü için komiteler kurmak, somut sorunların çözümü için ortaklaşa girişimlerde bulunmak yapılacak ilk çalışmalardandır"

"Bu hareketin başarıya ulaşabilmesi için işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin önemli ölçüde sağlanması zorunludur" (Ürün sayı 45, sf: 74)

Emegın Birliği'nin de sorunu aynıdır.

"Hali hazırda savunmuş olduğumuz güç-birliği 'anti-faşist halk cephesi'nden nitelik olarak değil ancak; nicelik olarak farklıdır." (Faşizm ve faşizme karşı mücadele s. 154)

Devrimci Yol, TKP, Emegın Birliği vs. grupların görüşleri temelde aynıdır. "Anti faşist halk cephesi zorunludur, oluşturulması gerekir, ama pratik durum müsait olmadığı için de, önce komiteler veya direniş komiteleri veya güç birliğini oluşturmak gerekir" denilmektedir. Bütün bu görüşler, kendi içinde tutarsızdır, çelişki-

lidir. Çünkü, devrimci halk cephesinin, parti ve savaşçı cephe oluşturulmadan mümkün olmadığından ve genel bir şeyi tekrardan başka bir işe yaramadığından, zevahiri kurtarmak için (sınıf mücadelelerinin gereklerinden kaçınmak için) komiteler vs. önerilmektedir.

Siyasette ciddi olmak gerekir. Bir politik tesbitin hayata geçmeyeceğini bile bile, (Ve de doğru olan tesbiti de bir kenara bırakarak) sanki bugün yarın olacakmış gibi halka, devrimcilere sunmak ciddiyetsizlikten başka birşey değildir. Bu ciddiyetsizliğin de temelinde, oportünist, revizyonist grupların hayat karşısındaki iflasları yatmaktadır.

Bugünkü somut görev nedir?

Ülkemizde sınıf mücadelesini yönlendirecek, geliştirecek, iktidar alternatifi bir proletarya partisi henüz yoktur. Bu koşullarda, ulusal ve demokratik muhtevalı devrimci halk cephesinin oluşması hayal edilemez. Ana görev PARTİ'yi oluşturmaktır.

Karşı-devrimin bizzat zora, silaha başvurduğu bir ülkede, partiyi oluşturma sürecinde dahi bir hareket, öncü savaşını sürdürebilme anlayışıyla örgütlenmelidir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele verecek olan bir parti, aynı zamanda da çeşitli halk kesimlerinin birliğini ifade eden cepheyi de yaratmış olacaktır. Ama bu cephe, devrimci halk cephesinin bugünkü biçimidir, ve bu ikisi birbirine karıştırılmamalıdır. Parti cepheden, cephe partiden ayrı değildir. Elbette, parti ile cephe arasında *fark* vardır. Bu fark, silahlı mücadelenin gelişmesi ve örgütlenmenin genişlemesine oranla ortaya çıkacaktır. Bugünkü koşullarda, bir hareket içinde politik ve askeri önderliği birbirinden ayırmak mümkün olmadığı gibi, partinin oluşmasından sonra da, parti-cephe birliği devam edecektir.

Halka politik gerçekleri açıklamanın temel yönteminin silahlı propaganda olduğu bir ülkede cephe, partinin politik kumandası altında savaşçıların birliği demektir; ve birleşik halk cephesine de bu yolla varılacaktır. DY, TKP gibi, kendini "parti" sanarak, daha bugünden bütün halk kesimlerinin geniş katılımlarını içeren cephe örgütlenmeleri önermek, pratikte iflastan öte bir sonuç doğurmaz, nitekim de öyle olmuştur. TKP'nin UDC'si hika-

ye olmuş, Devrimci Yol'un direniş komitelerinden (direniş cephesinden) "ülkedeki iç savaşa" rağmen ses seda çıkmamaktadır. Halbuki bir cephenin varlığı oligarşiye karşı savaş demektir.

ANTI-FAŞİST GÜÇ BİRLİĞİ (EYLEM BİRLİĞİ)

Ülkemizde son yıllarda, oligarşinin sivil faşist örgütlenmeleri ve resmi kuvvetleri vasıtasıyla saldırıları alabildiğine yoğunlaşmış ve halkın can güvenliği sorunu ortaya çıkmıştır. Son olarak AP iktidarı dönemi, resmi ve sivil faşist terörün iyice azgınlaştığını açıkça göstermektedir. Bu durum, devrimcilerin önüne somut görevler koymaktadır.

Bu görevlerin başında, faşizme karşı tüm güçlerin eylem birliğini sağlamaya çalışmaktır. Eylem birliği asgari müştereklerde, sınırları çizilmiş, hedefi belirlenmiş bir çerçeve içinde, oluşturma yolunda, bugüne kadar ciddi adımlar atılmış değildir. Bunun nedenlerinden biri, siyasi grupların küçük-burjuva sınıf temelinde örgütlenmesidir. Bu yüzden –bırakınız güç-eylem birliğini– siyasi gruplar, eylem birliği platformuna küçük hesaplar gözüyle bakmakta, siyaset adına bezirganlık yapmaktadırlar.

Anti-faşist güç-eylem birliği sorununda diğer bir yanlış anlayışta TKP ve DY'un savunduğu anlayıştır. "Tabanda çalışmalar" ve "anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme" diye TKP ve DY, anti-faşist güç-eylem birliğinden, siyasi gruplararası birlik platformundan, kaçmaktadırlar. Bu iki siyasi grup, yöresel birimlerde, fabrikalarda veya tek tek okullarda, kendi siyasi grup çıkarlarına göre, "tabanda birlik" oluşturmaya çalışmakta ve bunu da anti-faşist eylem-güç birliği adına yapmaktadırlar. Bu anlayış, anti-faşist eylem-güç birliği ilkelerine ters ve eylem-güç birliğini zedeleyici, faydacı bir temele dayanmaktadır.

Elbette, tek tek birimlerde, yörelerde, somut duruma uygun olarak, eylem-güç birliği yapılabilir. Ama asıl görev, siyasi gruplar arasında güç-eylem birliğini oluşturmaya çalışmaktır. Aksi tavr, her grubun faydacı, dar grup, çıkarlarının her zaman ön plana çıkarılma-

sı demektir.

Anti-faşist güç-eylem birliğinin sağlanmasında, "neden" bugüne kadar mesafe almamamış, küçük hesaplar, faydacılıklar, sekter tutumlar güç-eylem birliğinin önüne bir dağ gibi dikilmiştir. Sorunun temelinde, güç-eylem birliğine olan "bakış" yatmaktadır. Her siyasal grup, genellikle güç-eylem birliği platformuna kendi ilkelerini dikte ettirmeye çalışırlar; güç-eylem birliği platformuna kendi görüşüne en büyük tehlike olan grubu almak istemez ve de bunun "teorik" gerekçesini hazırlar, veya güç-eylem birliği platformu kendi siyasal faydacılığını açığa çıkararak diye "bu benim ilkelerime ters düşüyor" mantığıyla platformu zedelerler. Bütün bunları şöyle özetleyebiliriz: Güç-eylem birliğinin siyasal platformu ilkeleri, sınırları, yapabileceği eylem biçimleri, her siyasal grubun kendi cephe anlayışı ve ilkeleriyle veya siyasal görüşleriyle birbirine karıştırılmaktadır. İşte bu noktada, faydacılık, sekterlik, küçük hesaplar birbirini kovalamaktadır. Bunun da temelinde hareketlerin küçük-burjuva muhtevasında gelişmesi yatar.

Sorun "bakış" açısı sorunu dedik. Cephe anlayışı, güç-eylem birliği ilkeleriyle birbirine karıştırılıyor. Örneğin Kurtuluş, güç-eylem birliğinin gerçekleşmemesini şu iki nedene bağlıyor:

a) Ülkemizde Marksist-Leninist teorisinin henüz yeterince kavranılmamış olması. Elbette bilim yerine medrese eğitimi yapılırsa yetmiş iki buçuk tarikatın doğması da doğal olur.

b) En küçük grup çıkarlarının herşeyin üzerinde görülmesi ve grupların kısa vadede güçlenme arzularının uzun vadeli bir perspektife sahip olmaması sonucu birbirine karşı kıyasıya mücadele sürdürülmesi" (Kurtuluş Sayı 29 sf. 207)

Kurtuluş, güç-eylem birliğinin tesbitini bu şekilde yaptıktan sonra, sorunun cevabını başka yerde araması gerekmemektedir, aslında. Marksist-Leninist teorisinin kavranılması güç-eylem birliği platformunun "nedeni" olursa, bu iş "ölme eşeğim" hikayesine döner. Önemli olan, Marksizm-Leninizmi kavramamış dahi olsa, anti-faşist gruplar arasında güç-eylem birliğini

sağlayabilmektir. Marksizm-Leninizmin kavranılması parti —ve her siyasal grubun kendi sorunudur. Ve zaten herkesin de M-L'i "kavramış" bir dönemi de hiç bir zaman bekliyameyiz. Bu nokta da, Kurtuluş, güç-eylem birliği sorunuyla, parti sorunlarını birbirine karıştırmaktadır, işte bu anlayış güç-eylem birliğinin engelleyici nedenidir.

Kurtuluş, "neden" olarak gösterdiği 2 noktada, aslında bir sonuçtur. Ve herkesin kendi grubunun küçük hesaplarını herşeyin üzerinde tutmadığı bir ortamda hayal edilemez. Bu noktada sorun, anti-faşist mücadelede bakış açısı ve proletarya partisinin yokluğu sorunudur. Kurtuluş'un tesbit ettiği 2. nokta, DY, Emegın Birliği, HK, TKP v.s. için de geçerlidir, kendisi için de... Gerçekten de bugün her siyasal grubun birbirine —ve anti-faşist mücadeleye— bakışı dardır, kendi grubunun kısa vadeli, küçük hesaplarıyla sınırlıdır. İşte bu noktada ne yapılacaktır? Güç-eylem birliğinde "olmuyor, ne yapalım?" diye vazgeçilecektir. Ve bunun teorik kılıfları da bulunacak mıdır? Evet, bizce bu yapılmaktadır. Nasıl olsa, siyasal gruplaşmalar küçük-burjuva temelinde gelişiyor diye güç-eylem birliğinden vazgeçmek, bu platformdan hiçbirşey anlamamak ya da bu platformun ilkelerini, cephe ilkeleriyle kesinlikle birbirine karıştırmayı kabul etmek demektir. Kurtuluş, güçbirliğini "sınıfsal ayrışmanın netleşmesi ve proletarya partisinin oluşumuna paralel olarak ... halk cephesinin oluşturulması" için "zorunlu" görmektedir. İşte mantık bu! Sınıfsal ayrışma netleşsin, parti oluşsun (yani M-L harekete egemen olsun) Evet, çok doğru! Ama o zaman güç-eylem birliği tartışmasına da gerek olmayacaktır herhalde. Zaten Kurtuluş gibi, DY, TKP, Emegın Birliği, HK'de artık bu gerekliliğe inanmamakta, her şeye "kendi cephesi" gözüyle bakmaktadır. İşte güç-eylem birliğinin önündeki engel bu bakış açısıdır.(*)

(*) Kurtuluş, DY ve TKP gibi bugün Halk cephesi kuralım dememektedir. Fakat o da, güç-eylem birliği sorununu cephe ve parti sorunuyla birbirine karıştırmakta, kendine göre platformun sınırlarını çizmektedir. "şu grup işçi sınıfının düşmanı, eylem birliği içinde olamaz" mantığı,

TKP'ye göre, güç-eylem birliği, UDC'nin bir bölümüdür. Yani-güç-eylem birliğini TKP'yle sağlamak için önce UDC'ye girecek formasyonda, veya ideolojide olmak gerekir. Peki o zaman, güç-eylem birliğine gerek var mıdır? Zaten UDC içinde olmaz mıyız? TKP'ye göre "gerek" var!

"Güç ve eylem birliği, çoğunlukla, anti-emperyalist anti-faşist savaşın cephesinin kurulması yolunda bir ilk aşama, bir ilk adım olarak düşünülmelidir" (Ürün sayı 45 sf: 63)

Düşünülmesi kolay! Ama bu nasıl olacaktır? İşte bu mantık yüzünden TKP hiçbir güç-eylem birliği platformuna gelmemiştir ve bu kafayla giderse de gelmeyecektir. Bu mantıkla TKP ne kadar güç-eylem birliğinden yana gözükmüşse gözüksün, aslında kendi etrafından başka bir güç-eylem birliğinden yana değildir, sekter ve dar bakış açısına sahiptir.

D.Yol'da aynı mantıktadır. Bu yüzden DY, yaptığı eylem birliği çağrılarına TKP'yi (ve de TİKP'yi; ki zaten TİKP kendisi bu platformun dışına çıkmıştır) çağırılmamaktadır. Çünkü, yöntem kendi cephesini oluşturmak için çabalamaktadır. TKP - UDC peşindedir, DY ise direniş cephesi. TKP, UDC'ye ulaşmak için, güç-ve eylem birliğini "ilk aşama" olarak yorumlarken, DY'de, direniş cephesi için "direniş komiteleri" önermektedir. Direniş komiteleri dışındaki anti-faşist güçlerinin ortak eylemlerini örgütleme görevini de D.Yol

Kurtuluş'un mantığının tipik yansımasıdır. O zaman güç-eylem birliği nedir? Şu grup olmasın bu olmasın! Kurtuluş'un ayrıca kendine göre birtakım temennileri vardır: "Üçüncü akımın *Sovyet Çin dışındaki, DS'* itibarıyla birbirleriyle ittifak içine girebilmesi zor değildir. Bu akımın içerisindeki silahlı propaganda savunucuları süreklilik özelliği arzetmediklerinden, her zaman parçalanmalar dağılmalarla yüzyüze bulunmaları ve sekterlikleri nedeniyle henüz ittifak sorunlarını düşünecek noktaya gelememişlerdir" (K. Sayı 29 sf. 74) Kurtuluş, burada ne savunuyor, parti-veya cephe birliği mi? Eylem-güç birliği mi? Bu belli değildir. Ve bu muğlaklık Kurtuluş'un güç-eylem birliğini parti ve cephe sorunuyla birbirine karıştırmasına neden olmaktadır.

üstlenmiştir. Daha doğrusu geriye hiç bir şey kalmıyor. (*)

D.Yol'un bitip, tükenmiyen çabalarının arkasında açık olarak şu var: Güç ve eylem Birliği ancak benim etrafımda olur, direniş komiteleri içinde çalışmakla olur. Bunun için de diğer sol grupların tabanlarını direniş komiteleri içine çekelim ve örgütleyelim.

Kendini dünyanın merkezi sanan bu mantığın güç ve eylem birliğini savunmadığı, pratikte de belli olmuştur. DY, bu görüşlerini açıkça savunması ve yazmasına rağmen, zaman zaman "birlik" çağrılarını yapmaktadır. (Tıpkı DİSK gibi) Bu mantıktaki bir anlayışın bu toplantılarda bir sonuca götürmeyeceği, amacın sadece "işte benim birliği savunuyorum" görüntüsünü yaratmaya hizmet ettiği ortaya çıkmıştır. Neticeler bunu doğrulamaktadır. D.Yol, kendi toplantılarını kendi sabote etmektedir. Ve bizce, "cephe benim etrafımda olur" mantığı devam ettiği sürece sonuç pek değişmeyecektir.

Emeğin Birliği'nde, güç birliğine DY ve TKP gibi bakmaktadır.

"Anti-faşist güç birliği 'anti-faşist halk cephesi'nden daha dar bir ittifak birliğini kapsamakla birlikte, tabii caizse 'anti-faşist halk cephesi'nin bir önceki evresi ve onun temel taşıdır" (Faşizm ve Faşizme karşı mücadele E.B. Yay.)

E.Birliği'nde, TKP gibi, güç birliğini cephenin bir önceki "evresi" olarak görmektedir. Küçük-burjuvazinin, köylülüğün kendi örgütleriyle katılabileceği güç birliği, görüldüğü gibi, E.Birliği çerçevesinde oluşması durumundadır.

Bütün bu yaklaşımların temelinde, cephe sorununda oportünist yorumlamalar yatmaktadır. Bugünden yarına bir cephe (geniş halk yığınlarının örgütleriyle birlikte veya kitlesel olarak katıldığı) oluşturma sevdasındaki bu gruplar, güç-birliği sorununu da, -istedikleri kadar savunuyor görünsünler- baltalamaktadırlar. Oysa güç-

(*) D.Y.'un bu konuda pratikteki tavrı, K.Maraş katliamını anma eylemlerinde ortaya çıkmıştır. DY, bütün "anti-faşist güçlerin" ortak eylemlerini, kendi etrafında, kendi örgütlülüğü içinde yapıldığını kamuoyuna göstererek güç-birliğini, cephe "çabalarını" artırmıştır?!

birliği, Partinin olmadığı ve birleşik halk cephesinin II. bunalım dönemi ülkelerinde olduğu gibi, başlangıçta kitlesel oluşturulamadığı bugünkü koşullarda, cephe ve parti çerçevesinin *dışında* ele alınmalıdır. unku parti, Türkiye halklarının devrim mücadelesine ideolojik, pratik, örgütsel önderlik etme sorunudur, ve cephe de bundan ayrı bir olgu değildir. Ama güç-eylem birliği, Türkiye'nin bugünkü koşullarında, sınırları, fonksiyonları belirlenmiş bir ereve de anti-faşist bütün siyasi grupların ortak birleşme platformudur. Aksi bakış aırsı, savunulduğu müddetçe güç-birliği sadece konuşulan bir gündem maddesi olmaktan öteye gitmeyecektir.

THKP-C ETİKETLİ GRUPLAR VE GÜÇBİRLİĞİ

Bilindiği gibi, kendisine THKP-C adını veren birçok grup vardır. Bunların başlıcaları, MLSP/B, Acilciler, HDÖ, THKP-C Savaşçıları, THKP-C sempatanları vs. dir.

Bu grupların yazılarından okuduğumuz kadarıyla hiçbirisinin güç-eylem birliği diye bir sorunu yoktur. Onlar için Türkiye'nin bugünkü ortamında faşizme karşı, diğer grupların eylemlerinin birleştirilmesi anlamında güç-eylem birliği tartışılmasına bile gerek duyulmayan birşeydir. Zaten bu grupların pratikleri de bu doğrultudadır. THKP-C'nin "sol" yorumlanmasına dayanan bu gruplaşmaların, parti-oluşumu konusundaki duşunceleri tamamen fokoculuğa tekabül eder. Birbirlerine güven veren örgütlerin birleşmesinden, veya kendini kabul ettirecek olan bir grubun diğerlerini eritmesinden *sonra* PARTİ de oluşacaktır. Yani sorun Partiyi oluşturmamak değil, bir hakimiyet, kadroları denemek kavgasıdır.

Bu konudaki goruşlerimizi "THKP-C ve iki sapma" broşurumuzde aıkladığımızdan, üzerinde tekrar durmuyoruz.

THKP-C etiketli gruplarla, PARTİ konusunda zıt fikirlere sahibiz. Ama bu gruplarla, eğer savunduğumuz ereve de, güç-birliği ilkeleri etrafında birleşilirse güç-birliği yapılabilir. Elbette önce, bu grupların güç-birliğinin önemini anlamaları, ve kendilerini diğer gruplardan

uzaklaştıran fanatik ve sekter tutumlarını terketmeleri gereklidir. Özellikle MLSPB, sol gruplar arasındaki çatışma –ve öldürme– tavrını bir kenara bırakması ve kesin olarak özeleştirme vermesi hareketindeki ajan provakatörleri atması ve mafia kafasını değiştirmesi gerekir.

Sorunu ayrıca bazı grupların ortaya attığı "silahlı devrim cephesi" açısından ele alırsak, silahlı devrim cephesi, güç-birliğinin dışında bir olgudur, ve partinin –cephe–nin oluşmasının dışında birşey değildir. Bu noktada cephe, aynı doğrultuda silahlı mücadele veren diğer bir grupla süreç içinde birlikte hareket edip, biçimsel değişimlere uğrayabilir. Ama, silahlı devrim cephesi, PARTİ ve CEPHE oluşumundan sonra ortaya çıkacak somut durumda daha geniş tartışma konusuna girebilir. Bugün, THKP–C etiketli gruplarla silahlı devrim cephesi oluşturulmasının tartışılmasının bile sözkonusu olmadığı halde, teorik olarak fikrimizi belirtmemiz açısından şunları söyleyebiliriz. Silahlı devrim cephesi, PARTİ ile birlikte oluşabilir. Yani PARTİ'nin kumandası altındaki cephenin kendisidir. Fakat somut durum da –12 Mart döneminde olduğu gibi– biçimsel değişimler olabilir. Yani, örneğin, 12 Mart döneminde olduğu gibi, THKP–C, THKO ortak hedefi, sınırları belirlenmiş eylem platformunda "silahlı devrim cephesi" oluşturabilir. Şimdiki durumda, zaten bir parti yoktur. THKP-C etiketli gruplar ise iktidara yönelik silahlı devrim cephesi örgütleri olmaktan çok uzaktırlar. Bu anlamda bir cepheden bahsedilmesi içi boş bir tartışmadan öteye gitmez.

SONUÇ

Bugünkü siyasal koşullarda, anti-emperyalist, anti-faşist sol grupların güç-eylem birliğine gitmeleri zorunludur. Bu noktada, herkes birbirini küçük-hesap peşinde koşan, dar grupçu vs. olarak suçlayabilir; ama küçük-burjuva temelindeki örgütlenmelerden başka "mükemmel" ne beklenebilir ki? Herşey benim etrafımda dönmeli", "cephe de. güç-eylem birliği de benim etrafımda olur" mantığı terkedilmedikçe, kimsenin güç ve eylem birliğinden bahsetmesine hakkı yoktur, ve de bu platform, bu görev, elini uzatıp da alabileceğin şey çok uzaklarda olan birşey olur.

Bütün "neden"leri, her siyasal grup diğerinin üzerine atarsa sonuç ne olabilir? Bundan anti-faşist hareket zarar görür. Bu yüzden asgari müştereklerde güç-eylem birliği platformunda birleşebilmenin yolları aranmalıdır, ve bugüne kadar bu platformun gerçekleşememesinde herkes kendi üzerine düşen hataları bulup çıkarabilmelidir. Bugün, bizce güç-eylem platformunun önündeki tek engel, bu platformu, cephe, parti gibi siyasi, ideolojik sorunların ilkeleriyle birbirine karştırılmasıdır. Bu bakış açısı terkedilmelidir. Güç-eylem birliği, parti, cephe ilişkilerinin, prensiplerinin *dışında* ele alınmalıdır.

Elbette, siyasal gruplar arasında ideolojik mücadele olacaktır, bu ilke terkedilemez. Ama güç-eylem birliği platformuna da siyasal gruplar arası bakış hakim kılınmamalıdır. Aksi taktirde güç-eylem birliği bir güzel çağrıdan öteye gitmeyen birşey olur.

Bu platformun oluşması için anti-faşist mücadeleden yana olan, her grup, ve çevre elinden geleni yapmalıdır. Aksi taktirde zararını herkes çeker. Ve bugün zararın neresinden dönsek kârdır.

Bizce, güç-eylem birliğinin platform ilkeleri şunlar olmalıdır:

– Anti-emperyalist, anti-faşist hedeflere yönelmek. Faşizme ve emperyalizme karşı olmıyan hiçbir platform elbette düşünülemez. Ama bugün Türkiye'de bunun da tartışılması yapılmaktadır. "Sosyal-Faşizm", "sosyal-emperyalizm" tahlilleri yapılmıştır. Bu noktada ne olacaktır? Bizce, Türkiye'de "sosyal faşizm" tesbiti yapan siyasal gruplar, bu tavırlarından güç-eylem birliği platformunda taviz vermelidirler. Aksi taktirde, platform asgari müşteregini kaybeder.

– Güç-eylem birliği platformu, TİKP dışındaki tüm grupları bağrında toplayacak bir esnekliğe sahip olmalıdır. TİKP, "sol" saflardan kopmuş, oligarşinin cephesine gönüllü yazılmış bir milliyetçi harekettir ki TİKP' in kendisi de zaten böyle düşünmekte ve davranmaktadır. Diğer bir sorun da, Kürt Milliyetçisi gruplardır. Bu gruplar da güç-eylem birliği platformunun içine girmelidirler, ve bunun için de, "anti-sömürgecilik" ilkesini platforma dayatmamalıdır. Bu konuda Kürdistan özelinde de güç eylem birliği oluşturmanın zemini aranmalıdır.

– Güç-eylem birliğinin sınırları, eylem biçimleri platformda tesbit edilmelidir. Şüphesiz ki her siyasi grubun belirli bir siyasi tesbiti vardır, eylem biçimleri vardır. Bu yüzden, sorun faşizme karşı hangi eylemin yapılacağı noktasına gelirse, kimse birbiriyle anlaşamaz, ki zaten birbirini "sol", "goşist", "pasifist" vs. ile suçlamaktadır. O halde ne yapılmalıdır? Yapılacak olan şey, güç-eylem birliği platformunda, yapılacak olan her eylem biçiminin tesbitini yapmak, sınırlarını çizmektir. İşte o zaman her siyasal grup kendi anlayışıyla mücade-

lesini sürdürebileceği gibi, güç-eylem birliği platformunun da sınırları belirlenmiş bir platforma girebilir.

– Güç-eylem birliği platformunda belirli hedefler saptanmalı ve ortak sloganlar bulunmalıdır. Bu konuda "ajitasyonda serbestlik" tanınmaz.(*). Ortak sloganlar, bütün grupları asgari müştereklerde birleştirebilir.

– Güç-eylem birliği, sınırları belirlenmiş, sloganları saptanmış bir platformda, kendi örgütlülüğüne de sahip olmalıdır. Bu örgütlülük somut durumda tartışılmalıdır.

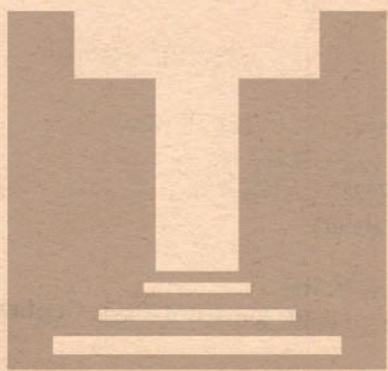
Bugüne kadar birçok güç-eylem birliği toplantısında bu görüşlerimizi daha da detaylarına inerek savunduk. Buna rağmen, güç-eylem birliğinin oluşmasında mesafe kaydedilmedi.

(*) Oportünist gruplar, "ajitasyonda serbestlik" ilkesine salt "serbestlik" gözüyle bakmakta ve bu mantıkla da, "haklı" bir görünümde "madem eylem birliği deniyor, neden ajitasyonda serbestlik tanınmıyor" diye eleştiride bulunmaktadır. Sorun da burada. "Ajitasyonda serbestlik" ilkesinin reddedilmesinin temelinde, miting alanlarında serbestçe sloganların atılıp atılmamasına karşı çıkılması gibi bir anlayış yatmıyor, ajitasyonda serbestlik, eylem birliğinin -güç birliğinin asgari ve geniş ilkesi olan "anti-faşist" ilkesinin reddedilmesi veya zedelenmesini örten bir araçtır. Bu anlamda, ajitasyonda serbestlik, somut olarak "anti,faşist" ilkenin karşısına çıkmaktadır. Nedir bu? "Sosyal-faşizm" ve "sosyal-emperyalizm". Bu sloganların miting alanlarında atılması, serbestliğin ihlal edilmesinin ötesinde eylemin asgari temelini zedeleyen bir muhtevaya sahiptir. Sorun, salt "serbestlik" sorunu değildir. Bu işin görünen yanındır. Serbestlik diye eylem birliğine sokulmak istenen politik anlayıştır.

Bu yüzden, güç-eylem birliğinin oluşmasını sağlayabilmek aynı zamanda oportünist görüşlere, önyargılara karşı mücadeleyi keskinleştirmek için gerekli kılar. Yoksa bir şeyin, sadece "vaaz" edilmesiyle gerçekleşebileceğini sanmak papazlara ait bir idealdir. Güç-eylem birliğinin oluşması yorulmak bilmeyen bir mücadele ve doğru anlayışı gerektirir. Zor olan görev budur. Yoksa, "teorik" kılıflar bulup, güç-eylem birliğinin gerçekleşmeyeceğini söylemek kolay yoldur.

ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

- * "Devrimci Yol" Hareketinde
TASFIYECİLİK ve
DEVİRİMCİ ÇİZGİ 20.- TL.
(Toplatıldı)
- * İDDİANAME 50.- TL.
(Türkiye Halk Kurtuluş Parti-Cephesi Davası)
- * KÜRDİSTAN ve
TÜRKİYE'de KÜRT SORUNU.. 35.- TL.
(Toplatıldı)
- * FİLİSTİN SORUNU ve
FİLİSTİN HALK KURTULUŞ CEPHESİ
-FHKC- 35.- TL.
- * BÜTÜN YAZILAR
-Mahir Çayan- 100.- TL.
- * THKP-C ve İKİ SAPMA..... 30. - TL.

TÜSTAV

20 TL.

TÜSTAV